

Recensie: Synchron

HetPaleis
donderdag 31 januari 2019

foto © Clara Hermans

Recensie:

Drie dansers (een blanke man, een zwarte man en een blanke vrouw) liepen gehuld in eenzelfde blauwe outfit op de meest diverse en rare manieren op een loopband. En hoewel ze synchron dezelfde bewegingen uitvoerden en op een gelijkaardige manier reageerden op de soms gekke geluiden rondom hen, was de ene blik, de ene beweging, de ene reactie toch niet zoals de andere. Met 'Synchron' wilden het paleis en Tuning People onder andere laten aanvoelen dat leeftijd, geslacht en huidskleur mee bepalen hoe we bepaalde lichaamstaal gaan interpreteren. We zagen dan wel hetzelfde, maar voelden we ook hetzelfde? Welk oordelen vormen we op basis van uiterlijkheden? Kan je bijvoorbeeld op basis van hoe iemand er uitziet oordelen of hij of zijn goed Nederlands spreekt of al eens een fiets heeft gestolen? We weten allemaal dat het niet zo is, maar voelen we dat ook zo aan? In 'Synchron' namen Charlotte Goesaert, Miroslav Kochanek en Wensley Piqué alvast de proef op de som.

We moesten er wat voor over hebben om deze voorstelling te kunnen bekijken. Men had ze ergens weggestoken op de vijfde verdieping van de betonnen bunker in het hartje van Antwerpen. De beklimming van de trappen was voor ons een behoorlijke work-out om dan naar een productie te gaan kijken die in essentie ook een work-out van drie dansers is. Gelukkig bood 'Synchron' meer dan zomaar drie danser die gedurende een klein uurtje op een loopband wandelen.

Charlotte Goesaert, Miroslav Kochanek en Wensley Piqué toonden hun publiek op zijn minst al dat er ontzettend veel manieren zijn om te wandelen. Je kan gewoon rechtop gaan, met gebogen schouders, met een steekvoetje, met een huppeltje, met een hangende schouder, struikelend, ontwijkend, etc. Het scala leek wel eindeloos. Als publiek moest je zelf maar zien en voelen wat je kon afleiden uit de manier van wandelen. Om ons te helpen aanvoelen of huidskleur, sekse of leeftijd een rol speelde bij dit, werden alle bewegingen synchron uitgevoerd. Dit gold voor de manier van lopen, maar ook voor de kleine bewegingen met de handen en de blik van de dansers. En ja hoor, een verleidelijke blik van Charlotte Goesaert werd anders ervaren dan die van Wensley Piqué. Een kus tussen Charlotte en Miroslav Kochanek werd door het publiek anders ontvangen dan een tussen Miroslav en Wensley. In dat opzicht waren de dansers in hun opzet geslaagd.

En toch waren we zelf niet echt overdonderd. Het decor van klanken was goed bedacht. Het publiek werd extra geprikkeld door de geluidseffecten directioneel te maken. Soms hoorde je echt de klank van links naar rechts verschuiven. Het geluid van een wandeling over een planken vloer, een betonnen ondergrond of een grindpad bewoog als het ware door de zaal. We werden via geluid getransporteerd naar een bos met vogeltjes en een kabbelend beekje. Herkenbare geluiden werden afgewisseld met vragen als: "Wie heeft er zijn tanden vandaag niet gepoetst?" of "Wie heeft er een fiets gestolen?". Een ander moment kregen we fragmenten uit interviews te horen die te linken waren met vooroordelen. En soms etc. soms kregen we gewoon een vervreemdend geluid voorgeschoteld. En hoewel er heel goed was nagedacht over de montage van de klankband en de samenhang tussen de geluiden en wat er te zien was, voelde de voorstelling toch net iets te langdradig aan.

Wie trouwens benieuwd was naar de antwoorden op de vragen die schijnbaar willekeurig gesteld werden, werd in het derde deel van de voorstelling op de wenken

bediend. Charlotte, Miroslav en Wensley gaven door middel van handopsteking aan of de vraag op hen van toepassing was. Als het ging over het thema vooroordelen, was dit het stuk dat voor het jongere publiek misschien nog het best aantoonde dat we nog te vaak vertrekken vanuit vooroordelen.

< Sascha Siereveld >

Credits:

Dans: Charlotte Goesaert, Miroslav Kochanek & Wensley Piqué
Choreografie: Karolien Verlinden
Scenografie & geluidsontwerp: Wannes Deneer
Uitvoering decor: Tom De Roy
Kostuums: Maartje Van Bourgognie
Lichtontwerp: Barbara De Wit
Techniek: Tom De Roy & Lucas Van de Voorde (stage)
Dramaturgie: Jef Van gestel & Jelte Van Roy
Foley artist / bruitage: Fred Heuvinck
Productie: hetpaleis & Tuning People
in coproductie met: C-mine - Genk, Tanzhaus - Düsseldorf
met steun van de Vlaamse Gemeenschap